

Сон

Стефаник Василь Семенович

Спав твердо.

Ліс шумів, стогнав, тонкі шепти рвалися з маленьких галузок і падали разом із змерзлим інеєм. Так, як би маленькі дзвіночки падали.

Вітер вив, як гнаний пес.

Небо чисте, задубіле, а місяць такий на нім ясний, як на різдво.

Третильник спав твердо. Головою сперся на свою купу кукурудзів, а ногами на дві панські. Чорне волосся посивіло від інею, руда сардачина побіліла, моцні руки не чули зима, а лице, спалене вітром, поцегліло.

Балакав крізь сон і за кожним словом випускав з уст сніп білої пари. Голос його йшов з вітром до ліса і бився довго від одного дерева до другого.

— Не рунтай того, бо воно зароблене, ти від мене береш, доброго богача найшов...

Здоймив кулак, але він безсильно зсунувся на сухе бадилля.

— Я можу працювати, бо маю моцні руки, як кінцьке копито... Талапну раз — та й дух віскочив!..

— Землю цулуй, де си поступиш, бо вона ци твоя, ци чужа, то ти з неї жиєш, своя родить і чужа родить... Певне, що правда, ой допевне! Грунт — то спосіб до всего, як твій є. Він тебе загіє, і накриє, і погодує, і честь тобі поведе-Закашляв, як у великі труби заграв.

— Як не маєш свої ниви, то не маєш куди ходити, не маєш по чім... Нема, нема, о, нема...
Поставив кулак під голови.

— Я довго бідив по чужім полі. Але бог мені вігодив, дай боже так кождому. Взяв та й дав. На тобі, каже, грінку землі, але не пусти, тримай... Зубами держи її, кохай, як коли жінку, що тобі під руку вдаласи...

Капелюх упав з голови і з вітром покотився.

— Танаску, мой, а скинь капелюх, таже ти перший раз вішов цієї весни у поле — так годиться... Як бог дасть, то буде пшеница. Колачі спечемо і дамо таким, що не мають з чого спечи... Дамо, дамо, як нам бог дає, та й ми дамо, дамо... Ляг хрестом.

— Межі кортить також зродити колос, бо межа таки земля, вона ще ліпше... Я тобі по смерті лишу... Аді, як скатерть рівна, лиш чорна. Я тобі накрию у полі цев скатертев стіл, а ти меш їсти і бога молити, що-с такого тата мав...

— Весна-красна, аді, ори собі, не роби сказів, а воли напій та й повертайси перед сонцем, бо за худобу більший гріх, як...

Збудився, ще почув своє останнє слово спросонку. Глянув на небо, потім обернувся за куражкою, посмотрив долонею по голих грудях, перехрестився.

— Така лють зараз з осені? Ще сніг отут присипле... Надворі зима, а мені така фаина весна приснилася... Гай, Якове, лупи кукурудзки, де вже кілька спати!..

Постійна адреса: http://ukrlit.org/stefanyk_vasyl_semenovych/son